

An illustration of a young man and woman in a forest. The man, wearing a dark grey hoodie, is leaning towards the woman, his hand gently touching her neck. The woman, with long dark hair, is wearing a white long-sleeved shirt and a dark skirt. They are looking at each other with intense expressions. The background is a misty, blue-toned forest scene with a large tree trunk on the left.

KDO CHYTÁ V LESE

TESS M. PUFFROVÁ

KDO
CHYTÁ
V LESE

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Tess M. Puffrová, 2026

Cover © Michaela Dopitová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7382-4 (pdf)

TESS M. PUFFROVÁ

KDO CHYTÁ V LESE

*Pro všechny matky.
I vy si zasloužíte být umlácené
o čelo postele do bezvědomí.*

PLAYLIST

Taylor Swift feat. HAIM – *no body, no crime*
Unsecreet feat. Ruelle – *No Good*
The Hvntr – *On The Hunt*
Austin Giorgio – *You Put a Spell on Me*
David Kushner – *Daylight*
Austin Giorgio – *Dangerous Hands*
Coolio feat. L.V. – *Gangsta's Paradise*
Camila Cabello – *Shameless*
Omido & Ex Habit – *Please*
Omido – *Secrets*
Ruelle – *War Of Hearts*
Ruelle – *Madness*
Chris Grey, G-Eazy, Ari Abdul – *Let the World Burn*

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchajte se

PROLOG

JEROME DAVID SALINGER měl v jedné věci pravdu. *Jednoho krásného dne si budeš muset uvědomit, kam chceš jít. A pak se tam budeš muset vydat. Ale okamžitě.*

Moje nejlepší kamarádka byla mrtvá.

A já už nedokázala dál sedět a váhat. Doufat, že se stane něco zázračného – nejen s mým životem, ale i s případem, který policie odložila. Přestali pátrat, přestali zjišťovat, kde je pravda.

Kdo ji zavraždil.

Sarah Flowerovou, nejlaskavější ženu pod sluncem.

Znaly jsme se od dětství, bývaly jsme nerozlučné. Cestovaly jsme a zažívaly dobrodružství. I poté, co jsme se obě usadily, jsme pořád udržovaly kontakt.

Až na to, že ho bylo čím dál méně. Rok jsem ji ani neviděla, jen jsme si volaly.

A teď...

Teď jsem měla auto naložené až po střechu a se svou čtyřletou dcerou Elise jsem mířila pryč z Charlestonu, hlavního města Západní Virginie, do maloměsta Creekside, kde Sarah žila. A kde zemřela.

Odmítala jsem se smířit s tím, že případ nejde vyřešit. Přijmout domněnky o nešťastné náhodě, nebo dokonce o sebevraždě. Ona by nikdy neskoncovala se svým životem, milovala ho. Nebo ne...?

Možná moje kamarádka nebyla ta holka, kterou jsem si pamatovala. Nakonec i já se za poslední dobu změnila. Můj dřív bezstarostný život se obrátil vzhůru nohama – dítě vás vždycky změní. A rozvod taky.

Už jsem pomalu nevěděla, co to je dámská jízda v baru, jak vypadá kadeřnický salon a jak se provozuje sex. Zapomněla jsem, jaké to je cítit se chtěná, jak spalující může být, když se vás někdo intimně dotkne...

Nebudu lhát, občas se mi při poslouchání Sarah zastesklo po starém životě. Vyprávěla mi o dnech na nejrůznějších městských akcích, o večerech nad sklenkou vína, o svém pozorném manželovi. V době rozvodového řízení, kdy jsem byla permanentně ve stresu, bylo těžké nezačít na Sarah žárlit. A vlastně i před rozvodem se ve mně občas ozývaly nehezke myšlenky. Neužívala jsem si jako ona, chodila jsem na nákupy, utírala nudle, myla nádobí. Ale měla jsem to, co jsem vždycky chtěla – milujícího muže a nádhernou dceru.

Byla jsem šťastná. Než se štěstí vytratilo.

A záviděla jsem Sarah. Než přestalo být co závidět.

KAPITOLA 1

SARAH BYLA VŽDY velmi spořádaná žena. Když jsem projížděla srdcem Creekside se všemi těmi malebnými domky a úhledným parčíkem hned vedle kostela, napadlo mě, že se sem musela skvěle hodit. Taková ta žena, co v neděli vstane před rozedněním, půjde si zaběhat a pak nachystá svému muži vydatnou snídani, načež ještě napeče bochánky, které rozdá sousedům. V kostele s každým prohodí pár vět a domluví s ostatními spořádanými ženuškami organizaci dobročinné sbírky na opravu kostelní střechy. Nakonec půjde domů, kde se bude celé odpoledne pečlivě věnovat úklidu a chystání večere. Spát půjde s úsměvem na rtech. Protože tak dobří lidé jako Sarah musí chodit spát – s pocitem naplnění. A ona přesně taková byla. Ne jako já.

Nebyla jsem špatný člověk, to vůbec. Ale byla jsem moc unavená na to, abych se zapojovala do společenského života jako moje kamarádka. Já ráno vstala, připravila snídani pro dceru a tam má energie i chuť dělat cokoliv dalšího končila. Odtrpěla jsem si den v práci a doma jsem místo uklízení a vyvařování jen padla do postele jako mrtvá. Můj společenský život proplul kolem mě a ztratil se v dáli. Stejně jako můj milostný život.

Věděla jsem, že odejít od Petera bude možná ještě náročnější než s ním zůstat, ale už jsem tak nedokázala žít dál. Vysávalo mě to. Během rozvodu i po něm jsem bydlela u rodičů, kde jsem se snažila nějak srovnat. Zvyknout si, že se můj život změnil. Jenže jsem dlouhou dobu nebyla schopná vymyslet, co dál. Kam jít, jak zajistit, aby se Elise měla dobře, aby jí nic nechybělo... Nedokázala jsem zůstat v Charlestonu, kde mi všechno připomínalo Petera, a navíc mě provázel každodenní ruch a lomoz. Chtěla jsem klid a ticho. Zpomalit. A začít znovu.

Nenapadlo mě kde, dokud jsem se nedozvěděla tu příšernou ránu, že je moje kamarádka po smrti. Nejdřív to byla jen prchavá

myšlenka, ale časem v mojí hlavě sílila. Nakonec jsem se definitivně rozhodla, kam chci jít, a musela jsem se tam vydat. Okamžitě.

Možná bylo bláznovství jít zrovna sem, ale i kdyby tu nebyl duch mojí kamarádky, už jen z jejího vyprávění jsem věděla, že Creekside je město, kde člověk chce žít. Věřila jsem, že to tu pro Elise i pro mě bude dobré, bez ohledu na to, co se stalo Sarah. Litovala jsem jen toho, že jsem to rozhodnutí neudělala dřív, když ještě žila. Mohly jsme v Creekside žít společně.

Když jsem vjela do ulice na západním okraji města, moje srdce se vzrušením zrychlilo. Elise se po stopadesáté zeptala, jestli už tam budeme, a když jsem ji ubezpečila o tom, že jsme na místě, nadšeně přitiskla svůj malý obličejík k oknu a modrýma očima hltala úhledné domky s teráskami a laťkovými ploty v sousedství.

Bylo to tu hezké. Bylo to tu klidné. Bylo to tu ideální pro nás dvě. Nebo jsem si to aspoň myslela.

Nebudu lhát, když mě navigace zavedla na úplný konec ulice, kde stál malý jednopodlažní domek s šedou fasádou a pruhem dlouho neudržovaného trávníku, docela jsem se lekla. Trochu mě zamrzelo, že jsem neměla možnost koupit dům vedle, který byl natřený na růžovo a podél cestičky ke dveřím měl vysázené rozkošné barevné kvítky. Ovšem nejen fotky, které jsem před koupí viděla, ale taky muž přede dveřmi té šedé chajdy mi napovídal, že adresa je správně.

„Jů,“ zavýskla Elise, a jen co jsem ji odpoutala ze sedačky, nadšeně vypálila ven. „Tady budeme bydlet?“ zeptala se s vykulenýma očima a – k mojí úlevě – zněla nadšeně. Chtěla se rozeběhnout k domu, ale pak si všimla onoho muže a bázlivě se zastavila. Rozcuchané černé vlasy jí vypadávaly zpod kšiltovky se zelenou příšerkou a na tričku s třpytivou mořskou pannou měla velký hnědý flek od pudinku. Trochu jsem se zastyděla za to, jak jsme obě ušmudlané. Já na sobě sice neměla fleky, ale moje černé vlasy taky vypadaly jako vrabčí hnízdo. Před cestou jsem si je upravila do drdolu, ale teď mi z něj trčely prameny na všechny strany. A ačkoliv jsem obvykle ráda chodila v pouzdrových sukních a halenkách, strávit v nich

několik hodin za volantem mi nepřišlo jako dobrý nápad, tepláky byly lepší volba.

Zavrtěla jsem nad svými myšlenkami hlavou a vyšla vpřed. Na koho bych jako měla dělat dojem? „Ahoj Johne,“ pozdravila jsem muže, který se na mě váhavě pousmál.

Vykročil mi naproti a já znervózněla. Měla bych ho obejmout? Potřást mu rukou? Nebo jen kývnout?

Rozpačitě jsme se před sebou zastavili, a on náhle rozpráhl veliké ruce a obemkl mě jimi. Bylo zvláštní ocitnout se v tak pevném objetí. Zvláštní a vzdálené, ale taky podivným způsobem příjemné, i když za to jsem se zastyděla. „Děkuju... děkuju za všechno, co pro mě děláš,“ vyrazila jsem ze sebe s obtížemi a do očí se mi tlačily slzy.

Uvolnil své sevření a poodstoupil. „To nestojí za řeč, Elo,“ zamumlal hlubokým hlasem. I v jeho tváři se zračily emoce – hluboká bolest.

Ovládla jsem se a opatrně mu položila ruku na rameno. „Jak se ti daří?“

Pokrčil širokými rameny a nejistě si přešel po světlém strništi na bradě. „Jak jen to jde.“ Jasně, to ode mě byla hloupá otázka. Jak se asi může dařit člověku půl roku po smrti jeho manželky. Naštěstí se John rychle zaměřil na Elise. „Tohle je...“

Přitáhla jsem si ji k sobě. „Jo, to je moje Elise,“ představila jsem ji, zatímco se mi tiskla k noze. Nikdy se s Johnem neviděla – nakonec já sama se s ním setkala pouze třikrát. Jednou na jeho svatbě se Sarah, pak při zdvořilostní návštěvě, když se nastěhovali do nového domu tady v Creekside, a nakonec na pohřbu. Přesto jsme za uplynulých pár měsíců byli dost v kontaktu. Dům, u kterého jsme stáli a kam jsme se s Elise stěhovaly, totiž patřilval Sařině tetě – po její smrti ho Sarah zdědila a po smrti Sarah zase připadl Johnovi. A teď mi ho za pakatel prodal. Znovu jsem se očima zastavila na nuzné fasádě a přesvědčovala se, že to bude dobré. Udělám z toho náš domov. Stiskla jsem Elise u svého boku o něco víc a usmála se na ni. „Obvykle jí trvá tak pět vteřin, než se osmělí,“ pronesla

jsem se smíchem směrem k Johnovi. Nevím, kde moje dcera vzala tu společenskost a potřebu bavit se úplně s každým, ale po mně určitě ne.

John si k ní přidřep. „Moc rád tě poznávám, já jsem John.“

„Máte moc hezký boty,“ řekla a ukázala na jeho obyčejné a dost obnošené kecky. Tím se její stydlivost rozplynula.

John se zasmál a vstal. „Pojďte dovnitř, pomůžu vám s věcmi,“ vybídl nás a vyrazil k mému autu. Společně jsme pobrali pár kufrů a krabic a vešli do domu.

Byl rozhodně... starý. A docela stísněný.

„Ehm, říkal jsem si, že najmu nějakou úklidovou službu, ale nějak jsem...“ spustil John a hlas mu odumřel. Bylo to tu depresivní, což mi z těch pár fotek, co mi poslal, nijak nepřišlo. Možná jsem si měla najít čas a zajet se sem podívat, než jsem to koupila. Nebo naopak bylo dobře, že jsem to neudělala – teď bychom tu asi nestáli a já bych dál žila u rodičů neschopná se pohnout z místa.

„To je v pohodě. Udělal jsi toho dost.“ Pomohl mi víc, než bych mohla čekat. Od shánění práce přes zařízení stěhování... už jen to, že byl ochotný mi poskytnout tento dům, pro mě moc znamenalo. „Já už si to tu nějak zařídím, jsi moc hodný.“

„Dobře. Ještě ti aspoň posekám trávník – a na tom trvám.“ Nehádala jsem se.

A tak, zatímco John šel vyndat z kůlničky vřadu za domem starou sekačku, já odnosila zbytek věcí do předsíně. Elise jsem našla v jednom z pokojů vřadu v domě. Zaraženě stála před ošuntělou postelí bez přikrývek a civěla na její prachem a mrtvým hmyzem pokrytou matraci. Už se ani omylem netvářila nadšeně.

Vzala jsem ji za ramena. „Miláčku, zařídíme to tu tak, aby se ti to líbilo,“ slíbila jsem. „Klidně hned dnes můžeme vybrat novou postel a další věci do tvého pokojíčku.“

„Je to tu hnusný,“ zabručela. „Já chci zpátky k babičce.“

„To nejde, zlatíčko...“

„Tak k tátovi.“

„Elise,“ sykla jsem smutně a přidřepa k ní. „Teď budeme bydlet tady. Já vím, že je to velká změna, ale uvidíš, že si to tu zařídíme. Uděláme to tu krásný, slibuju. Navíc teď máme zahradu!“ řekla jsem co nejvíc nadšeně. Věřila jsem, že jít z přečpaného bytu do domu se zahradou – která se navíc díky lesu rozprostírajícímu se za domem zdála nekonečná – bude pro Elise dobrá změna. „A tátu uvidíš zase příští víkend.“

Elise popotáhla. „A co babičku a dědu?“

„Určitě se na tebe přijedou brzo podívat. Až to tu uděláme pěkný, aby to pro ně bylo překvapení, jo?“ domlouvala jsem jí. „Pojď si vybalit pár hraček, já to tu zatím trochu otřu.“

V kuchyňském koutě, který byl propojený s obývánkem, jsem našla několik hadrů, a dokonce i čistících přípravků. A taky... lahve od alkoholu. Hodně lahví od alkoholu. Zmateně jsem na to koukala a zvažovala, jak dlouho tady jsou. Většina z nich byla prázdná, ale některé v sobě ještě měly zbytky. Že by Sařina teta pila? Protože od její smrti byl dům opuštěný...

Nechala jsem to pro teď být a jako blesk jsem poutírala každý kout v Elisině pokojíčku, abych ho hned mohla začít zvelebovat. Jako první jsem vystrachala několik světelných řetězů různých barev, které místu rázem dodaly kouzelný nádech. Stejně ale bude potřeba koupit novou postel.

John za chvíli skončil se sekáním trávníku, a zatímco já v kuchyni nad zaprášeným nádobím přemýšlela, jestli tu skutečně několik let nikdo nebyl, přišel za mnou.

„Hotovo. Kdybys chtěla, můžu ti to tu posekat zase za pár týdnů.“

„Um...“ Zdálo se mi to, nebo tady bylo pár sklenic čistších než ostatní? Možná tu někdo byl ne zas tak dávno. „Myslím, že to zvládnou, ale díky.“

„Fajn. Hm, tak já vyrazím domů. Opravdu nechceš, abych ti zítra ve škole všechno ukázal?“ zeptal se a v jeho tónu jsem zachytila naději, že jsem změnila názor.

Zhluboka jsem se nadechla. „Opravdu ne,“ přitakala jsem odhodlaně. Už když mi nabídl, že mi pomůže sehnat práci ve škole, kde sám učil, požádala jsem ho, aby mlčel o tom, kdo jsem. Že jsem byla kamarádka jeho ženy. Nechápal moji touhu to zatajit, možná ho to i trochu rozčílilo, ale byl dost taktní na to, aby nenaléhal. Chtěla jsem zjistit, co se stalo Sarah. A kdyby všichni věděli, že jsem ji znala, nikdo by mi nic neprozradil. Ovšem dokázala jsem pocho-pit Johnovo rozladění. „Chápu, že ty už jsi to v sobě asi uzavřel –“

„Neuzavřel,“ přerušil mě prudce. „A nejspíš nikdy neuzavřu. Ale už se v tom nechci dál plácet – myslíš, že jsem se nesnažil najít pravdu? Myslíš, že nechodím v noci spát s hlavou plnou nejistot, jestli se mnou byla šťastná?“ Polkla jsem a zůstala smutně hledět do jeho milé tváře. Na jeho silné čelisti a upřímné modré oči, které se vpíjely do mých tmavých. Povzdechl si. „Nech to být,“ řekl potichu.

Pomalů jsem pokývala hlavou. „Jen chci čistý start. Nechci mít hned nálepku ‚kámoška mrtvý ženský‘,“ zalhala jsem – částečně. Tu nálepku jsem nechtěla, zároveň jsem však nehodlala zahodit svůj plán. Možná nic nezjistím a nakonec to taky budu muset nechat plavat. Jenže ne hned, ne teď.

John zasmušile pokýval hlavou. Pak jsme se rozloučili – opět mě ujistil, že kdybych cokoliv potřebovala, ať se na něj neváhám obrátit – a odjel.

Když jsem více méně douklidila Elisin pokojíček, sedly jsme si spolu na staromódní, ale docela rozkošný modrý gauč v obýváku, který stál nezvykle čelem k oknu, a společně jsme vybraly novou postel. Jasně, že Elise chtěla tu, jejíž čelo vypadalo jako princeznov-ský zámek a patřil k ní jemný závěs. Jindy bych možná protestovala, protože postel byla dost drahá, ale tentokrát jsem poslušně vyndala kreditku a připlatila si ještě expresní dodání. Vážně jsem chtěla, aby tu byla šťastná.

Když pozdě v noci usnula, ještě jsem pokračovala v úklidu a vy-balování, ale brzy jsem zamířila taky do postele. Ložnice byla orien-tovaná k lesu a měla podlouhlé vikýřové okno. Musela jsem uznat,

že i když je dům trochu zchátralý, má své kouzlo. Navíc postel v ložnici byla z bytelného dřeva, takže stačilo vyměnit proleželou matraci. Rovnou jsem ji přidala k objednávce. V hlavě jsem měla všechny možné úpravy, které tu udělám, abychom se tu s Elise cítily dobře. A co víc – abychom tu byly vážně šťastné.

To jsem ještě netušila, co mě čeká následující den v práci.

KAPITOLA 2

NEBUDU LHÁT, ZAPÍSKÁNÍ, které se ozvalo, když jsem procházela kolem skupinky kluků směrem ke vchodu do creeksidské střední školy, mi zalichotilo. Ano, samozřejmě, něco takového je dnes považováno za obtěžování, takže by mi to nemělo lichotit ani v nejmenším. Naprosto chápu holky, které něco podobného zažívají na každém kroku a je jim to opravdu nepříjemné. Nechci to nijak zlehčovat. Ale mně se popravdě nestalo už hezkou řádku let, aby na mě někdo zahvízdal.

Když se narodila Elise, přestala jsem se cítit jako žena, dokonce i jako člověk. První měsíce jejího života jsem byla ráda, když jsem se zvládla najíst, vyčistit si zuby a umýt si vlasy – většinou jsem musela volit kompromis a udělat jen dvě věci z tohoto seznamu, na víc prostě nebyl čas. Čím víc rostla, můj pocit, že jsem jen chodící nádrž na mléko, uklízečka a utíračka zadků, se pomalu vytrácel. Ale můj sexappeal, má ženskost, se dlouho nevracela. Čert ví, jestli za to mohl nedostatek času, kdy jsem mezi prací, péčí o dítě i o domácnost nenašla prostor pro nějaké fitko, o návštěvě kadeřníka a kosmetiky ani nemluvě. Nebo zda za to mohl postoj Petera, který ve mně přestal vidět objekt sexuální touhy.

Nejspíš to byla kombinace všeho.

Manžel mi nedával najevo, že ho přitahuju, že o mě stojí, protože to prostě a jednoduše neplatilo. Náš sexuální život se vytratil a nakonec se vytratilo i naše přátelství. Už jsme si nepovídali o tom, jaký byl náš den, už jsme řešili jen Elise a co koupit k večeři. Bojovala jsem s tím, namlouvala si, že je jen otázkou času, než se zase najdeme i po jiné než rodičovské stránce, ale... nenašli jsme se. Nespravily to hodiny u kadeřníka, který vyhladil mé po ramena dlouhé vlasy, nespravilo to nové oblečení ani večery v posilovně. Byla jsem fit, štíhlá... a jasně, nebylo mi už dvacet, ale když jsem

se viděla v zrcadle, přišla jsem si jako kus. Jenže jsem občas pochybovala, jestli to vidí i někdo další.

Takže se asi dalo očekávat, že zahvívání od party sedmnáctiletých holobrádků vezmu jako lichotku, ačkoliv je to krajně nepřipustné. Jsem jejich učitelka. Jediné, co je omlouvalo, bylo, že to ještě nevědí. Až mě uvidí stát před tabulí, asi jim za tohle bude dost trapně, ale nehodlala jsem je v tom dusit.

Loupla jsem po nich očima, abych si zapamatovala, o které studenty se jedná, a musela změnit svou prvotní myšlenku – rozhodně nešlo o nějaké holobrádky. Dva z nich měli strniště a jeden dokonce knír. A nejen to, byli vysocí a ramenatí. Buď nešlo o studenty, nebo minimálně dvakrát propadli, jinak to nebylo možné.

„Dobrý den,“ kývl na mě ten s knírem a sjížděl mě chlípným pohledem od hlavy až po paty. Znervóznilo mě to, takže jsem pouze chabě pokývla a pospíchala dál, sotva jsem si prohlédla ostatní tři, kteří se až na jednoho drze uculovali. Ten třetí jen stál se založenými rukama a sledoval mě kamenným výrazem.

Cítila jsem, jak se mi nahrnulo horko do tváří, a do školy jsem spíš vpadla než vešla. Bylo brzy ráno, takže studentů se kolem trousila jen hrstka. Nebyl tedy problém zahlédnout snědou šedesátnici s černými vlasy protkanými stříbrem. „Elo!“ zavolala na mě se širokým úsměvem.

Rychle jsem k ní přešla a úsměv jí opětovala. „Dobré ráno, Claudie.“ Claudia Rodriguezová byla mou oficiální spojkou s Creekside. Nevěděla, že její číslo jsem nenašla na webu školy, ale že mi ho dal John. Netušila, že moc dobře vím, jaké mají problémy s nedostatkem učitelů, čehož jsem samozřejmě využila k vyjednání těch nejlepších pracovních podmínek.

„Jakou jste měly s Elise noc?“ zeptala se přívětivě a vykročila po schodech uprostřed haly.

Rychle jsem s ní srovnala krok. „Dobrou. Je tady klid. Oproti hluku v Charlestonu je to pohádka,“ řekla jsem a snažila se setřást zvláštní pocit, který mě provázel, kudy jsem se v tomhle městě

hnula. Každý dům, každá ulice, každý kolemjdoucí ve mně vyvolávali otázky – šla tudy Sarah? Znali ji? Byla tady? John byl její manžel a učil na téhle škole. Bylo logické, že se za ním občas stavila. Navíc jistojistě vypomáhala s organizací školních akcí.

„To jsem ráda. A co školka?“ vyptávala se Claudia dál s lehkou starostí ve tváři.

„No... Elise plakala,“ přiznala jsem a jen nerada vzpomínala na to, jak jsem před chvílí dceru předávala vychovatelce v místní školce. Jak u toho brečela a nechtěla mě pustit. Lámalo mi to srdce.

„Však ona si zvykne, určitě to bude v pořádku,“ chlácholila mě Claudia, když jsme vystoupaly nad schody a vydaly se pravou chodbou k ředitelně. „Ředitel už tě očekává. A já ti přeju úspěšný start,“ popřála mi a odebrala se do kanceláře hned vedle ředitelny. Claudia na škole působila jako poradkyně – jak co se studia týče, tak i psychického zdraví. Studenti za ní mohli chodit zkrátka s čímkoliv. Už jen z té krátké známosti jsem musela uznat, že je ženou na svém místě. Byla tak milá a vřelá. Napadlo mě, jestli i já v budoucnu vyhledám její pomoc a seberu odvahu na to svěřit se, že se snažím zjistit, co se stalo Sarah Flowerové.

Ted jsem však kamarádku pustila z hlavy a donutila se soustředit na svůj první školní den. Na konci září. Potom, co můj předmět učil někdo, kdo se to rozhodl po necelém měsíci vzdát. Docela mě to děsilo.

Zaklepala jsem na ředitelnu a váhavě vešla dovnitř.

Ředitel Wilkinson, postarší, ale dobře udržovaný muž, mě přivítal s otevřenou náručí. „Eleanor, posaďte se, prosím,“ spustil nadšeně a urovnal si klopy šedého sáčka. Byl oblečený lépe, než bych od ředitele v takovémto zapadákově čekala. „Jaká byla cesta, co stěhování?“ vyptával se rychle, a aniž bych stihla pořádně cokoli říct, zavalil mě lavinou informací. Jaký mám rozvrh, kdy jsou porady, co mám dělat, když se něco stane, a další a další věci. U toho cenil vybělené zuby jako kůň.

„D-dobře, děkuju,“ vydolovala jsem ze sebe a chvatně sbírala listy papírů, plánky a rozvrhy. „Je tady něco, co bych měla vědět?“ odvážila jsem se zeptat, když ukončil svůj monolog. „Proč skončil můj předchůdce?“

Ředitel ledabyle mávl rukou. „Ále, nic závažného. Však víte, udržet schopné pedagogy v tak malé škole je náročné. Každý chceme něco jiného – on chtěl ruch velkoměsta, vy zase, pokud jsem to pochopil správně, zdejší klid.“

„Dobře...“, odvětila jsem nejistě. Měla jsem z ředitele smíšené pocity. Byl vůbec upřímný?

„Mohu vás ujistit, že všichni studenti tady jsou velmi vzorní a bezproblémoví.“

Překvapeně jsem zamrkala, takové ujištění jsem nečekala, navíc mě ani nenapadlo, že by tu mohlo být něco se studenty. Spíš, co já vím, špatné vztahy s ostatními zaměstnanci, mizerné finanční a časové podmínky... „Na každé škole se najde nějaký potíživista,“ řekla jsem s upjatým smíchem.

„No jistě,“ přitakal ředitel, ale nervózně se při tom zakroutil. „Ehm, občas tu noví kantoři mají problém s... několika chlapci,“ soukal ze sebe tlumeně s očima přišpendlenýma na štos papírů před sebou. „Ale vždy šlo jen o nedorozumění, která se brzy vysvětlila,“ dodal a s úsměvem se mi opět zadíval do očí. S ne moc upřímným úsměvem. „Mohu vás ujistit, že to jsou slušní mladíci z dobrých rodin. S Fletcherovým otcem chodím na golf, někdy vás seznámím,“ prohodil nevěrohodně.

Netušila jsem, kdo je Fletcher, ale už jen to, že ředitel zmínil zrovna jeho, mě znervóznilo, stejně jako jeho řeči o nedorozumění – v mém slovníku tohle totiž znamenalo: „Ti kluci jsou sice spratci, ale kamarádíčkují se s jejich rodiči, takže se s jejich nevhodným chováním smířte.“ Že by můj předchůdce odešel kvůli nezvladatelným studentům? Ale o tom by se mi John snad zmínil...

„Je sice pravda,“ pokračoval Wilkinson, „že pan Jordan je z velmi zvláštní rodiny a v minulosti měl trochu problémy s docházkou

a domácími pracemi, ale není to nic, co byste nezvládla, paní Wrenchová. Je to chytrý a nadějný chlapec, stejně jako pan Carry a Stonewood. Co se Carryů týče, to je velmi slušná rodina, silně věřící, s ním rozhodně nebudete mít žádný problém.“

Takže Fletcher, Jordan, Carry a Stonewood. Problémoví studenti. Otázkou zůstávalo, jak moc problémoví byli.

Už jsem měla tu čest s několika rebely na hodinách, ale vždy jsem si s nimi velmi rychle poradila. Patnáctileté děti jsou sice oprsklé, ale když jsou o hlavu menší a o půlku mladší, nedělá mi problém je srovnat. Takže nemělo smysl, abych se strachovala.

„Podívejte, chápu, že je to na vás trochu tlak,“ pronesl ředitel při pohledu do mého obličeje. Nejspíš tam zahlédl střípek paniky, který jsem rychle zadupávala. „První vyučovací den, na konci září, a máte takový... řekněme ne příliš zajímavý předmět,“ pokračoval a já cítila, jak se mi hrne krev do tváří. „Máme jinou dobu, nikoho nebaví číst a studenty tuplem ne. Ale bohužel, normy jsou stále nastavené tak, že pokud studenti chtějí na vysokou, musí získat kredity z angličtiny i literatury,“ řekl a pokrčil rameny. Jako by říkal: „Smůla pro ně, pro chudáky, že musí absolvovat tak zbytečný předmět.“ Popudilo mě to, ale donutila jsem se kousnout do jazyka. Nechtěla jsem přijít o práci dřív, než začnu. Třeba řediteli ještě ukážu a ve studentech rozmýchám vášně pro literaturu.

Po schůzce u ředitele, kterého jsem čím dál víc vnímala jako někoho prospěchářského spíš než autoritativního, jsem se dopravila do sborovny na jakousi poradou, kde mě Wilkinson krátce představil dalším členům učitelského sboru a pak se řešily vesměs jen organizační pokyny. Kdo bude mít kdy službu v jídelně, kdo má na starosti plánování nějakého výletu pro prváky... nic, co by se mě týkalo. Zatím.

Pak už se ozvalo zvonění ohlašující začátek vyučování. Všichni se sebrali a rozprchli po škole. Posbírala jsem si věci a vyrazila chodbou k učebně angličtiny, docela nervózní, že jdu do cizího prostředí.

Trochu jsem zalitovala, že jsem neměla čas se do učebny podívat po schůzce s ředitelem a připravit se na svou první hodinu – nejen

zapnout si promítačku, ale hlavně se psychicky obrnit proti studentům. Teď jsem měla mít čtvrtáky. Sedmnácti- až osmnáctileté děti. A i když jsem čtvrtáky nikdy dřív neučila – na škole v Charlestonu, která měla tak trojnásobnou kapacitu oproti téhle, jsem měla několik skupin prváků a druháků – nemohlo mě nic zaskočit. Látku pro starší jsem si pečlivě připravila. Navíc všichni vždycky říkají, že mnohem horší to je s těmi mladšími dětmi. Ti starší jsou ukáznění.

Zvládnou to.

S tímhle přesvědčením jsem vstoupila dovnitř.

Velmi rychle mi došlo, že jsem se přepočítala.

Rozhodně to nebyly děti. A rozhodně, jak se později ukázalo, nebyli ukáznění.

Zůstala jsem stát jako zkamenělá a překvapeně civěla na téměř dospělé lidi před sebou. Proč jsem si je všechny představovala menší a mladší?

„Dobré ráno, mé jméno je Eleanor Wrenchová a jsem vaše nová učitelka angličtiny,“ probrala jsem se ze záseku a představila se. Asi bych měla na tabuli napsat své jméno, ale něco mi říkalo, že otočit se ke třídě zády není dobrý nápad. „Pokud se nepletu, s mým předchůdcem jste se zatím stihli dotknout pouze anglické literatury?“ Nic, žádná odezva. „Ehm, určitě se brzy sladíme a doženeme, co jste promeškali, abyste na konci semestru úspěšně složili závěrečnou zkoušku a získali potřebné kredity k ukončení studia,“ řekla jsem s optimistickým úsměvem, který mi však vrátila jen chabá hrstka studentů. Obezřetně jsem proskenovala jejich tváře.

Ten červolasý kluk s knírem, který mě ráno pozdravil, seděl jen kus ode mě, ve druhé řadě lavic. Čekala jsem, že bude stydlivě klopat oči a proklínat se za to, že hvízdal na učitelku, ale opak byl pravdou. Stejně jako před školou mě i teď sjížděl pohledem a potěšeně se u toho šklebil. Vypadal jako pořádný parchant, někdo, komu byste už od pohledu nejradši dali pěstí.

„Povíme si o jménech jako Alberto Moravia, Jerome David Salinger, Margaret Craven, William Golding a další...“

Holky v první řadě působily normálně. Neměly přehršel make-upu ani vyzývavé oblečení. Dokonce se tvářily zaujatě. Zato holky v dalších lavicích byly do školy až přehnaně načančané a ani nekoukaly mým směrem, místo toho se rozhlížely po klucích kolem.

„Zaměříme se na kritické myšlení, psaní, ale i kreativní tvorbu...“

Došlo mi, že oči většiny holek se upírají do středu místnosti. Pohlédla jsem tam také a malinko jsem ztuhla. Seděl tam kluk... muž... ve značkovém polo tričku a s téměř vyholenými tmavě blond vlasy. Byl vysoký a působil šlachovitě. Víc než jeho postava mě ale zaujal příkrý pohled světlých očí. Pichlavý. Upřený přímo na mě.

Byl to jeden z kluků před školou. Ten, který na mě jako jediný nepohvizdoval a jen stál se založenýma rukama.

„Samozřejmě vás čekají i trochu méně příjemné věci než čtení knih, jako jsou různé eseje a kompozice. Ale, vzhledem k tomu, že se vše týká textu, určitě vás to bude bavit,“ dodala jsem povzbudivě a na úvod přednesla své požadavky pro úspěšné ukončení semestru – esej na libovolnou knihu, rozbor zadané knihy a několik slohovek a úkolů na angličtinu. Z mého pohledu nic zvlášť náročného ani zdoluhavého, ale studenti tento názor asi nesdíleli. Po mém prohlášení se zatvářili dost přešle, dokonce i kluk s knírem mě přestal nažhaveně sjíždět, místo toho se mračil. „Teď bych vás poprosila, abyste mi na papír napsali, co vás na literatuře nejvíc baví,“ řekla jsem. „Jaké máte oblíbené autory, díla. Jestli milujete fantasy, nebo radši detektivky. Na co se v literatuře nejvíc těšíte. Ráda bych vás poznala,“ pokračovala jsem pevnějším hlasem a sedla si za katedru. S nelibostí jsem zaznamenala, že jen málo studentů si do ruky vzalo propisku. „Tak do toho,“ pobídla jsem je.

Středu místnosti jsem se očima záměrně vyhnula. Radši jsem si z tašky vyndala laptop a připojila ho k projektoru. Chvilí mi to zabralo, takže studenti měli dostatek času něco napsat.

Pak jsme se pustili do jednoduchého rozboru Shakespeara. Nebo spíš, já jsem se do něj pustila. Téměř nikdo nespolupracoval, s čímž

jsem ale první hodinu počítala. Než zazvonilo, drtivá většina studentů si i přes mé výtky a upozornění tlumeně povídala.

Jen jeden mi celou hodinu věnoval plnou pozornost.

Seděl uprostřed místnosti se založenýma rukama na hrudi a propaloval mě pohledem, jako by mě zkoumal a zvažoval, co jsem zač. Přesto jeho tvář působila jako z kamene, zbavená emocí. Zneklidňovalo mě to, takže jsem se odvrátila a s pozorností upnutou k těm, kteří mě poslouchali, pokračovala ve výkladu.

Na konci hodiny studenti vypálili ze dveří, ještě než dodrčel zvonek. Během cesty mi házeli na katedru své stručné vyprávění o tom, co mají v literatuře rádi a na co se těší. Jeden kluk ve spěchu do té hromádky strčil a už tak dost rozházené listy papírů se rozletěly po podlaze. A že by se zastavil, omluvil a sesbíral to? Ne. Ani se neotočil a pádil pryč. Podrážděně jsem zafuněla a dřepla si, abych to sesbírala sama, když se u mě příkrčil jiný student. „Moc mě to mrzí,“ utrousil a pomohl mi dát papíry do kupy.

Zvedla jsem oči a děkovně kývla na tmavovlasého kluka s pihatým nosem a brýlemi. Byl poměrně ramenatý a když se usmál, dělaly se mu dolíčky v tvářích. „Děkuju,“ řekla jsem a zvedla se, abych papíry přerovnala.

„Rád jsem pomohl,“ pronesl kluk mile a položil mi na stůl svoji práci, kterou doteď svíral v ruce. Chvatně jsem přečetla jméno napsané úhledným rukopisem v horním rohu. Dan Jordan.

Jordan – jeden z těch čtyř, co zmínil ředitel. Matně jsem si vybavila, že o tomhle tvrdil, že je nadějný student, ale má problémy s docházkou a domácími pracemi.

Dan poodstoupil a kolem katedry se houpavým krokem mihl kluk, co stál hned za ním. „Tumáte,“ zahučel a podal mi svou práci. Byl docela při těle, takový hromotluk, a na rozdíl od Dana měl rysy tváře ještě dětsky kulaté, ne ostře řezané a propadlé.

Na jeho papíře bylo jen Lewis. Ředitel zmínil ještě jména Fletcher, Carry a Stonewood. Mohl tohle být taky jeden z nich? Něco mi říkalo, že Fletcher to nebude.

Třetí ke mně přistoupil ten černovlasý s knírem. Tvářil se otráveně a neřekl ani ň, než mi na stůl práskl papír, na kterém bylo velkým tiskacím písmem vyvedeno FU. Nic víc, ani se nepodepsal.

Překvapeně jsem na písmena hleděla nejistá tím, jak bych měla reagovat. Měla bych si ho zavolat zpátky? Donutit ho, aby mi něco napsal? Omluvil se?

„Přeju vám tady příjemný pobyt, *paní učitelko*,“ ozvalo se nade mnou s chladným sarkasmem. Zvedla jsem hlavu a mé oči se setkaly se světle modrýma.

Naposledy se na mě důkladně zahleděl, než vyšel z učebny za ostatními.

Chvíli jsem za těmi čtyřmi kluky ztuhle civěla, pak jsem sklopila pohled na papír před sebou.

Drew Fletcher.

Nejvíc se těším, až opíchám profesorku literatury.

KAPITOLA 3

BYLA JSEM VYSOCE znepokojená.

Během polední pauzy jsem seděla ve sborovně a procházela papíry, které jsem ráno dostala od čtvrtáků. Přepočítala jsem je a porovnála s docházkovým listem – který jsem úplně zapoměla vyplnit. Čert ví, jestli někdo z dvaceti dvou studentů chyběl. Hádala jsem, že kdybych se ptala příští hodinu, kdo na první nebyl, neřekli by mi to. Papírů jsem každopádně měla jen čtrnáct. Buď studenti nebyli kompletní, nebo se na moji žádost vykašlali. Dle odpovědí ostatních jsem tipovala to druhé.

Lewis Carry se dokázal jen podepsat. Jerry Stonewood mě poslal do prdele tím velkým FU – pokud to tedy byl Stonewood. A Fletcher mě chtěl opíchat. Vážně výborný start.

Jordan mě docela překvapil, vyplodil odstavec o beatnicích. Jeho práce se dala srovnávat s pracemi dívek z prvních lavic. Z toho jsem měla poměrně radost – že tu i přes tvrzení ředitele jsou studenti, kteří se zajímají o literaturu.

Znovu jsem si přečetla Fletcherovým táhlým rukopisem vedený vzkaz, nebo doznání, a zachvěla jsem se. Pohvizdování je jedna věc, ale tohle?! Nakrátko jsem stiskla víčka k sobě a pomalu se nadechla. Jsou to jen studenti, jen studenti. Hrají si na drsňáky ve smečce, ale kdyby byli sami, nic by si nedovolili. A nedovolili by si ani říct mi něco podobného do očí. Napsat sprostárnu na papír bylo něco jiného, na to měl odvahu kdekdo.

„Ahoj, můžu si přisednout?“ ozvalo se nade mnou mile.

Zvedla jsem ztrápené oči a spatřila blondatou mladou ženu s největším úsměvem. „Jistě,“ vyrazila jsem ze sebe a pokynula k židli naproti.

„Já jsem Felicity Archerová, učím historii,“ představila se. „Viděly jsme se ráno na poradě.“

„Jasně,“ přitakala jsem a podala jí ruku. „Eleanor. Ale říkej mi, prosím, Elo.“

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se, když si sedala. Její modré letní šaty se rozlily po židli jako vodopád. Mně by v tom už byla zima, ale ona působila jako víla z pohádky – nejen oblečením, ale i rysy. Měla špičatý obličej s malým nosem a velké zelené oči. Jen postavu měla trochu robustnější než víly v pohádkách, ale rozhodně jí to neubíralo na atraktivitě.

Zastrčila jsem Fletcherův vzkaz dospod hromádky, aby ho Felicity neviděla, a pokusila jsem se o úsměv. Ovšem i já cítila, jak falešně a unaveně musí působit. „Jen první den... Je to trochu náročné.“

„Studenti zlobí?“ odušila.

„Ani ne. Teda, teď jsem měla prváky, s těmi to bylo docela v pohodě,“ uvedla jsem na pravou míru. Pak jsem se ale zhluboka nadechla. „Jenže před nimi jsem měla čtvrtáky.“

„Ou,“ vydechla Felicity vědoucně. „Tak to ti nezávidím. Mě čekají odpoledne, takže hádám, že domů pojedu taky s tímhle výrazem,“ řekla a ukázala mi na obličej. Obě jsme se tomu zasmály. „Ale chápu tě. Čtvrtáci...“ otrásla se, „mě trochu děsí. Zvlášť ti čtyři králové.“

Povytáhla jsem obočí. „Čtyři králové?“

Felicity si vyndala na stůl krabičku s obědem a ledabyly pokrčila rameny. Vypadala, jako že mi nechce říkat žádná konkrétní jména, ale ten nevzrušený pohled jí vydržel tak dvě vteřiny. Pak se mi dychtivě zadívala do očí. „Fletcher, Carry, Jordan a Stonewood,“ vyhrkla jména, která jsem očekávala, přesto jsem se k ní zvědavě naklonila blíž. „Neměla bych tě děsit hned první den, ale myslím si, že bys měla vědět, co tě čeká.“

Naklonila jsem se ještě víc. „Co?“ zašeptala jsem a vnitřnosti se mi nepříjemně sevřely.

Felicity se nenápadně podívala kolem, jestli nás někdo nesleduje. Pár učitelů obědvalo u nedalekého stolu a několik se jich krčilo nad notebooky a papíry. Nikdo nevypadal, že by nám věnoval pozornost, a tak se pohledem vrátila ke mně. „Jsou to vážně hajzlové.“

Vyštípou odsud každýho nováčka, který nemá dost velký koule, aby se jim postavil.“

„Ten učitel přede mnou...“ nadhodila jsem se zatajeným dechem a Felicity rázně kývla.

„Jo, vyštípali ho. Vyrušovali v hodinách, a myslím, že mu i vyhrožovali. A podezřívám Stonewooda, že se mu dokonce pokusil zapálit auto.“

Nechápavě jsem sraštila obočí. „C-co? Ale jak to? Jak to, že jim to prochází? Vždyť škola –“

„Škola,“ zopakovala Felicity posměšně. „Ředitel nad veškerými jejich menšími přestupky mává rukou, u těch závažnějších se tváří, že je řeší, ale realita je taková, že žádný kázeňský důsledek nevyvozuje.“

Pořád jsem to nechápala. Na tohle přece byly postupy, škola *musela* zajistit bezpečí. „A co Claudia – není výchovná poradkyně? Nebo ostatní učitelé, rada...?“ sypala jsem ze sebe pobouřeně. Ksaku, jestli někomu zapálili auto, bylo to na trestní stíhání.

„Tady platí pravidlo – buď táhni za stejný provaz, nebo mlč,“ přiznala Felicity pochmurně. „Každý, kdo s tím chtěl něco dělat, tady už není,“ dodala a významně povytáhla obočí. Pochopila jsem, co mi tím naznačuje – komukoliv se to nelíbilo, byl vyhozen.

„Ale to podpálené auto by přece řešila policie,“ namítla jsem ještě.

„No, jenže Jerry ho nakonec nepodpálil...“ pípla Felicity a tváře jí zružověly. „Navíc ani nemám důkazy, že to vážně chtěl udělat... je to spíš domněnka,“ zamumlala rozpačitě a na okamžik se mezi námi rozhostilo ticho. „Hele, ale jinak je to tu boží. Když ti čtyři zrovna nejsou v obraze, nebo zrovna mají dobrou náladu a nikoho nemučí, tak je to skvělá škola,“ pokoušela se mě uklidnit. Nejspíš jsem se tvářila až moc vyděšeně. „Navíc se nechovají hrozně ke každému. Musíš si u nich jen vydobýt respekt.“

Naprázdnou jsem polkla. „Skvělý. Jak? Jak se to podařilo tobě?“

„Já je měla už od prváku, takže na mě jsou zvyklí,“ objasnila mi. Fajn, to mi bylo k ničemu. „Určitě to ale nějak zvládneš. Jde

jenom o čtyři kluky – nebo spíš tři. Vůbec nechápu, jak se k nim přimotal Dan Jordan. Bez nich je to hodnej kluk, snaživej a navíc chytřej. Je z chudých poměrů, na rozdíl od těch ostatních...“ Nepřítomně jsem pokývala hlavou. „Fakt je to tu jinak super,“ zopakovala Felicity. „Počkej, až se rozjedou podzimní akce. Pořádají se sbírky pro chudé a v centru bývá den malých podniků, kdy nabízejí ochutnávky a velké slevy,“ pronesla nadšeně a se širokým úsměvem. Pokusila jsem se ho opřetovat. „A to ani nemluvím o slavnostech návratu do školy! I když na týhle škole nemáme fotbal, je to tu parádní. Máme dny školního ducha, soutěže a samozřejmě podzimní ples, kde se volí král a královna.“ Když viděla, že má tvář je stále ochablá, opět zvažněla. „Nechtěla jsem tě vyděsit, Elo. Jen jsem si vážně říkala, že bude dobrý, když budeš vědět, co jsou ti kluci zač.“

Zamrkala jsem a potřásla hlavou. „Jasně, jsem ráda, žeš mi to řekla napřímo,“ ujistila jsem ji upřímně a donutila se zklidnit. Ne-nechám se otrávit nějakými nezbednými kluky.

„Určitě je nějak zvládneš ukočírovat,“ ujišťovala mě dál, když se dveře sborovny otevřely a dovnitř vešel mně již dobře známý statný muž se světle hnědými vlasy a laskavými modrými očima. Felicity po něm loupala zaujatým pohledem a tváře jí lehce zrůžověly. „A když ne, tady John ti jistě pomůže.“ Jakmile vyslovila jeho jméno, John po nás střelil tázavým pohledem.

Přešel kolem řady knihoven a zastavil u našeho stolu. Nejistě zatékal očima do mých, pak se však pousmál na mou kolegyni. „Mluvíte o mně?“

Felicity se na něj zářivě usmála. „Znáš se už s novou angličtinářkou?“

Ztuhla jsem a v duchu ho vyzývala, aby zavrtěl hlavou. Nejistě se na mě zahleděl. „Eh, no... ne,“ vypadlo z něj nemotorně, přesto jsem si oddechla. Za tohle mu pak budu muset poděkovat.

Felicity se zahihňala. „Wilkinson ji ráno představoval. Eleanor Wrenchová.“

Pohotově jsem k Johnovi natáhla ruku a on mi ji duchapřítomně sevřel. Ten dotyk byl zvláštní. Hřejivý a... na vteřinu mě vykojil. „John Crowby,“ představil se, zatímco mu Felicity vykládala o mém náročném ránu se čtvrtáky. „Snad tě ti parchanti nezlobili?“ zeptal se s úsměvem.

Rozpačitě jsem pustila jeho ruku. „Trochu,“ pípala jsem a cítila, jak rudnu. Bože, vždyť je to John. Manžel mojí kamarádky!

„Tak to si odskáčou, hajzlíci,“ zasmál se, ukradl Felicity z krabičky kus okurky a s mávnutím zmizel ze sborovny zase pryč.

Obě jsme se za ním dlouho dívaly. Pak se ke mně Felicity otočila s jiskřičkami v očích a zachichotala se. „To je, co?“

„C-co?“ vykoktala jsem a doufala, že už nemám rudé tváře.

„Já ho prostě žeru. A to jeho strniště!“

Nervózně jsem se usmála. „Ehm, já slyšela, že nedávno ovdověl,“ plácla jsem nerozvážně.

Felicity udiveně nakrčila čelo. „Jak to víš?“

No jasně, jak to vím? Odkáslala jsem si. „Ehm, on je tělocvikář, ne?“ ověřila jsem si naoko neznale. Felicity kývla. „Ředitel ho zmínil...“ lhala jsem chabě, ale má kolegyně to naštěstí neprokoukla.

„Jo,“ povzdechla si posmutněle. „I když už to je docela dávno, co přišel o ženu, tak půl roku, možná víc.“

Bylo to přesně sedm měsíců a dva týdny. Za mě ne zas tak dávno, ale nepítvala jsem to. „O co šlo?“ vyzvíдалa jsem radši.

„Spáchala sebevraždu, chudinka. Nebyly jsme si úplně blízké, ale vždycky byla hrozně milá. Taková dobrá duše. Čert ví, co měla za demony.“

„Chudák John,“ pronesla jsem, ačkoliv bych se nejradši začala vyptávat. Odkud ji znala? Co si spolu kdy pověděly? Nezmínila nějaké problémy? S kým se stýkala? Byl tady někdo, kdo ji neměl rád? A stovky dalších otázek. Ale nechtěla jsem být podezřelá, takže jsem se ovládla a mlčela. Stejně nejlepší způsob, jak o Sarah něco zjistit, bude jít tam, kde se pohybovala nejčastěji – takže do kostela či na charitativní akce.

„To teda. Ale zdá se, že se z toho už oklepal. Třeba by ti to tady mohl ukázat,“ řekla Felicity s ďábelským zamrknáním.

Důrazně jsem zavrtěla hlavou. „Vlastně jsem poměrně čerstvě rozvedená, takže si od chlapů chci dát pořádnou pauzu,“ přiznala jsem.

V tu ránu Felicity spadla brada. „Rozvedená? Kolik ti proboha je, že ses stihla vdát a taky rozvést?“

„Třicet.“

„Jste stejně starý!“ vypískla Felicity udiveně. „A já si ani nestihla najít chlapa na dýl než pár měsíců,“ postěžovala si.

„A mám čtyřletou dceru,“ dodala jsem a sledovala, jak se již dost otevřené oči mé kolegyně rozevírají ještě víc.

„Kecáš! To snad není možný!“ žasla, načež jsem jí stručně popovyládala o Elise. Měla jsem z Felicity dobrý pocit, celkem jsme si rozuměly, takže jsem na odpolední vyučování vyrazila s novým odhodláním.

Probíhalo mnohem lépe než to dopolední. Druháci a třetíci, jak se zdálo, byli prostě normální studenti. Jasně, sem tam někdo nedával pozor a někdo se tvářil znuděně, ale nikdo vyloženě nevyrušoval. Nebo mi nepsal oplzlé vzkazy.

Po škole jsem jela do školky vyzvednout Elise. Už jsem se nemohla dočkat, až ji uvidím a zase ji obejmů. Děsila jsem se toho, že ji najdu někde v koutku plakat, ale když jsem přišla, ani mě nepostřehla, tak moc byla zabraná do hry s dalšími dětmi.

Chvilí jsem ji jen pozorovala, její vlnící se havraní vlasy, zářivá modrá očka a ten nejsladší úsměv. Když mě postřehla, rozzářila se ještě víc a nadšeně ke mně přiběhla. Objala mě kolem krku, div mě neuškrtila. „Mami!“

Zasmála jsem se a malinko se odtáhla. „Jak to tu šlo, zlatíčko? Líbilo se ti tu?“

„Jo!“ sdělila mi spokojeně.

„Musíš mi všechno povědět. Kde máš pana Ouška?“ Elise mě pustila a odběhla zpět do herničky, kde po chvíli našla svého

odrbaného plyšového králíčka, a utíkala zase ke mně. Já si mezitím krátce promluvila s paní vychovatelkou, která mě ujistila, že bylo s Elise vše v pořádku, i že snědla obídek.

Z Elise jsem pak po cestě domů dostala, že měli hrášek s mrkvíčkou a masíčko s kaší. Vykládala mi svým šišlavým hláskem všechno, co během dne zažila, jak si hrála s novými kamarády i že byli venku na hřišti. Měla jsem z jejího nadšení opravdu radost – a ještě větší z toho, že cesta autem domů trvala jen chvíli, takže se Elise nemohla začít nudit a ztropit po cestě virvál. Ovšem jakmile jsme vstoupily do domu, Elise se začala válet v předsíni a kňourat. Tohle dělala vždy, když byla unavená, čemuž jsem se po dnešním dni plném nových vzruchů nedivila.

Já sama jsem měla pocit, jako bych ve škole strávila dvacet čtyři hodin, a ne osm. Nejradši bych padla do postele a šla spát, tak moc jsem byla vyšťavená. Jenže to jsem si jako matka nemohla dovolit, takže jsem si uvařila silnou kávu, připravila Elise svačinu, pustila jí k tomu televizi a rozhodla se pokračovat ve vybalování našich věcí a zútulňování jejího pokojíčku.

V ložnici jsem otevřela krabici s knihami a hned navrchu na mě vykouklo *Kdo chytá v žitě* od Jeroma Davida Salingera. Hleděla jsem na knihu a vzpomínala na obsah, abych si připomněla, jak funguje průměrný středoškolák – že je to jen chaotická mysl, která si chce promluvit. Ačkoliv se od dob Holdena Caulfielda leccos změnilo, věřila jsem, že se nemám čeho bát. Drew Fletcher a jeho přátelé nebudou o tolik jiní. Jde jim jen o pozornost a o to dostat se k maturitě, nic víc. Učitel přede mnou byl třeba idiot, proto ho vyštípali. Nebo třeba vážně odešel kvůli něčemu úplně jinému – zpět do velkoměsta, jak tvrdil ředitel. Já to zvládnu.

K večeru mi kurýr dovezl Elisinu novou postýlku a novou matraci, načež si odvezl ty staré. Docela se mi ulevilo, že s tím nenastaly žádné komplikace, ale neměla jsem už energii na to, abych novou postýlku dala dohromady, ustlala jsem tedy dceři na matraci na zemi – jen pro dnešek. V nejhorším ji nechám spát u sebe.

Pak jsem spěchala do kuchyně uvařit večeři. Elise už nebavil pořad v televizi a chtěla si se mnou hrát, jenže já na to neměla čas. Takže jsem s ní chvíli v pokojíčku vymýšlela novou zábavu, do které se nebudu muset angažovat. Nakonec si vybrala omalovánky, které si přenesla k jídelnímu stolu. Snažila jsem se být jako duch, když jsem připravovala kuřecí stehna s kukuřicí, její pozornost se mohla rychle obrátit zpátky ke mně a mohla nastat scéna. Už tak jsem měla hrozné výčitky, že si s ní nemůžu hrát tolik, jak by si přála. Jenže ruce jsem měla jen jedny, a pokud jsem měla volit mezi tím, jestli si moje dcera se mnou vyhraje, nebo tím, že se nají, volila jsem to druhé, ač mi to bylo líto.

Moje dcera je zlatíčko, ale stejně jako všechny děti v jejím věku umí být pořádný čert. Scén, že chce jídlo a HNED, už jsem si taky užila až až. Vždy jsem je nějak ukočírovala, klidným hlasem vysvětlovala nebo odváděla pozornost, ale nebyla jsem si jistá, jestli na něco takového mám dnes sílu. Poslední, co bych si přála, bylo, aby mi ruply nervy. Naštěstí jsem se dnes všem scénám vyhnula. Jenom jsem po večeři musela uklízet kukuřici, která byla rozházená po podlaze.

„Měla jsi dnes dobrý den, zlatíčko?“ zeptala jsem se Elise, když jsem ji ukládala ke spánku. Pouze přikývla. „Co se ti líbilo nejvíc?“

„Ten jednoložec, ktelýho máme ve školce,“ odpověděla mi. „Sehnáš mi ho?“

„Seženeš,“ opravila jsem ji. „Nejsem si jistá, jestli půjde sehnat. Ale můžeš si o něj třeba napsat Santovi, až budou Vánoce.“

„Dobře,“ špitla a přivinula se ke králíčkovi. Něžně jsem ji poladila a pak jí přečetla pohádku. Musela být opravdu unavená, jelikož usnula téměř ihned.

Pozhasínala jsem všechna světélka až na jedno a potichu vyšla z jejího pokojíčku. Zavřela jsem za sebou dveře a spěchala do koupelny, abych si po náročném dni dala horkou sprchu.

Stoupla jsem si pod proud vody a unaveně zavřela oči. Vnímala jsem, jak se mi pod nápoem trysky uvolňují svaly na šíji a stála bych tam klidně navždy – nebýt náhlého zabouchání na okno.

KAPITOLA 4

POPLAŠENĚ JSEM SEBOU trhla, až jsem ve sprše málem uklouzla. Chvatně jsem zastavila tekoucí vodu a nahlédla skrz plexisklo ven. „Haló?“ zavolala jsem chvějícím se hlasem. Nic. Jasně, že nikdo nestál v mojí koupelně, napomenula jsem se.

Obezřetně jsem vykoukla ze sprchy a špendlila pohled na malinké koupelnové okénko, které teď bylo zamlžené, takže jsem skrz něj neviděla nic... nic než zvláštní červenou záři. Chvíli jsem na ni civěla, než náhle zmizela.

Zamrkala jsem a váhala, jestli se mi to jen nezdálo.

Zabouchání se náhle ozvalo znovu, tentokrát ode dveří. Srdce mi tepalo až v krku, když jsem na sebe chvatně navlékala župan a spěchala z koupelny.

„Už jdu!“ křikla jsem. „Už jdu,“ zopakovala jsem tišeji, když jsem došla do předsíně a skrz tabulku skla vstupních dveří pohlédla na terasu, abych zjistila, kdo za mnou mohl přijít v tak nekřesťanskou hodinu. Bylo už deset.

Jenže – nikdo tam nebyl.

„Haló?“ pronesla jsem znovu a snažila se prohlédnout tmou před dveřmi.

Nic.

Ani mě nenapadlo otevírat a zkoumat, jestli někdo neobchází dům, na to jsem byla až moc vystrašená. Místo toho jsem radši zamkla a šla zkontrolovat i zadní vchod, který vedl z kuchyně.

Stále nic.

Pozhasínala jsem a s husí kůží vyrazila do postele, po cestě jsem ještě nakoukla k Elise do pokojíčku, ale ta spokojeně spala.

To bouchání mě rozrušilo. Kdybych tu byla sama, bylo by mi to taky nepříjemné, ale takhle, když tu se mnou byla Elise, jsem měla opravdu strach. V duchu jsem se klidnila tím, že jsme na malém

městě. Kdyby tu obcházel někdo nebezpečný, všichni by o tom jistě věděli. A my tady byly teprve druhou noc, nestihly jsme si udělat nepřátele. Elise stoprocentně ne, já maximálně ty oprsklé studenty.

Chvělivě jsem se nadechla a vzpomněla si, co mi o nich dnes říkala Felicity. Vyštípají ze školy každého nového učitele. Možná to teď jsou oni. Chtějí mě vystrašit...

Jo, to znělo logicky. Co jiného by někdo pohledával u tohoto domu? Nikdo tady už dlouhá léta nežil, Sařina teta zemřela asi před sedmi lety!

Převalila jsem se a vzpomněla si, jak John zmiňoval, že vedle v růžovém domě žije stará paní, která to už prý v hlavě nemá úplně v pořádku. Třeba to byla ona? Mohlo ji napadnout jít na návštěvu a neuvědomila si, kolik je hodin?

No, studenti, kteří mě chtějí vystrašit, mi zněli pořád o něco víc logicky. Ale já se nenechám.

Ještě chvíli jsem naslouchala šumění lesa, ale zaklepání se znovu neozvalo, takže jsem nakonec usnula.

Elise mě vzbudila nejdřív ve tři ráno, kdy jen tak zakřičela ze spaní. Šla jsem k ní a pohladila ji po hebkých vlasech. „Spinkej, zlatíčko, to byl jen sen,“ uklidila jsem ji. Ani neotevřela oči a spala dál.

Finálně mě vzbudila v šest ráno, kdy mi vběhla do pokoje.

„Maminko! Maminko, vstávat, už je láno!“ volala a drala se ke mně. Rozespale jsem zaskučela. „Pojď si hlát,“ tahala mě.

„Žádné hraní, musíme do školky,“ zaskuhrala jsem a nutila se otevřít oči.

„Já nechci do školky!“ začala ihned protestovat.

„Musíš, zlatíčko. Já potřebuju jít do práce. Ale uvidíš, že to bude ve školce zábava, půjdete na hřiště.“

„Ale já chci být požád s tebou!“

Usmála jsem se a přivinula ji k sobě. Vtiskla jsem jí polibek na čelo. „Já chci taky být pořád s tebou. Ale musím vydělat penízky, abychom si mohli koupit jídlo.“

„Ale to mě nebaví.“

Lehce jsem se zasmála. „Mě taky ne. Tak šup, udělám ti snídani,“ pobídla jsem ji a společně jsme vyrazily do kuchyně.

Jakmile jsem si dala hrnek kávy, ožila jsem nově nabitou energií, která mi vydržela celé ráno. Vysadila jsem Elise ve školce a bála se, aby zase neplakala, ale jakmile spatřila toho jednorožce, o kterém mi vyprávěla, já pro ni přestala existovat. Docela se mi ulevilo, že ji zase nemusím opouštět v slzách, a pokračovala jsem do školy.

Střední škola v Creekside byla, stejně jako městečko, dost malá. V Charlestonu jsem byla zvyklá učit v obrovské škole, kde jsem měla na starosti jen dva ročníky, a i tak jsem měla pocit, že je na mě studentů moc. Tady jsem učila všechny ročníky a studentů bylo poskrovnu. Možná to tak ale bylo lepší, snáz jsem si je mohla zapamatovat a mít k nim osobnější přístup.

Ráno mě čekala hodina s druháky, kteří už po včerejšku dobře věděli, že pokud chtějí v mých hodinách mluvit, musí to být k tématu. Největší zkouška dne však přišla hned po nich, kdy mě čekala hodina angličtiny se čtvrtáky.

Přetřela jsem si rty svou oblíbenou rudou rtěnkou, uhladila si vlasy a upravila tmavě zelenou halenku. Na své okopané lodičky jsem se radši nedívala – nevím proč, ale první místo, kam si moje dítě vždycky stouplo, bylo na mou nohu. Narovнала jsem ramena a pořádně se nadechla. Ranní vyučování mi do žil nalilo sebevědomí, takže jsem byla odhodlaná ho využít.

„Dobré dopoledne, třído,“ pozdravila jsem bezduše se tvářící studenty, kteří se loudali do svých lavic. „Včera jsem zapomněla udělat docházku, mohli byste mi prosím říct, jestli někdo chyběl?“ Nic, ticho. „Dobře,“ špitla jsem a usedla za katedru, abych udělala dnešní docházku. Četla jsem seznam dvaceti dvou jmen a odškrtovala si. Někteří studenti říkali zřetelně „zde“, jiní jen mručeli. „Fletcher,“ přečetla jsem pak a hlas se mi téměř neznatelně zachvěl. Věděla jsem, že je tady, v odpověď mi ale přišlo ticho. Zvedla jsem hlavu a pohlédla přímo na něj. Seděl na svém místě ve středu místnosti,

z jedné strany měl Jordana, z druhé Carryho. Ten, o kterém jsem věřila, že je Stonewood, seděl před ním. „Ztratil jste jazyk, pane Fletchere?“ zeptala jsem se odvážně a odškrtnula si jeho jméno. Nebojím se ho. Nenechám se rozhodit a rozhodně se nenechám vyštvať.

„Chtěla byste ho najít mezi svýma nohama?“ zeptal se s ledovým klidem. Několik studentů se zasmálo.

„Rozhodně ne,“ odpověděla jsem ostře a rázem sklopila hlavu k seznamu, aby snad nikdo nezaznamenal, jak i přes své sebevědomé vystupování rudnu. Nevěřila jsem si dost na to, abych hlavu znovu zvedla a nějak líp ho usadila – ani mě nenapadlo, jak bych to mohla udělat –, takže jsem mlčela a doufala, že to málo stačilo.

Dodělala jsem docházku, přičemž jsem se snažila zapamatovat si každého studenta, a rozhodla se začít výklad některými velkými jmény anglické literatury. Poté jsem na plátno promítla úryvek z *1984*.

„Může mi někdo říct, z čeho to je úryvek?“ zeptala jsem se a pohledem přelétla celou třídu. V první lavici zvedla ruku světlolvasá dívka s červenými plnými tvářemi. „Slečna Mitchelsová, správně?“ ověřila jsem si.

„Jenny,“ pípá s úsměvem. „Je to z *1984*, od George Orwella,“ určila správně.

„Výborně, Jenny,“ pochválila jsem ji. „Co vám na knize, pokud jste ji četli, případně na tomto úryvku, přijde zvláštní?“ pokračovala jsem a chtěla slyšet minimálně o postavě Winstona Smithe, který si představuje, jak umlátí kolegyni, což ho naplňuje až znepokojivým sexuálním vzrušením.

„Hm, že je to nudný?“ zahučel z davu Dan Jordan. Studenti se zasmáli, jako by řekl něco velmi zábavného.

„Nudné? Co vám na tom přijde nudné, pane Jordane?“ zeptala jsem se mile a vykročila mezi lavice. Byla jsem vděčná za rozvíjející se diskuzi – i negativní názor na knihu byl lepší než mlčení a mým úkolem koneckonců bylo probudit ve studentech kritické myšlení.

Dan v ruce neklidně otáčel propisku, načež pokrčil rameny a posunul si brýle na nose. „Je to málo akční. Pořád se jenom řeší, co ten týpek dělá, a nic moc se tam neděje.“

„Mně to naopak přijde fascinující,“ ozval se k mému překvapení Fletcher.

„Ano?“ pobídla jsem ho, aby mluvil dál. V duchu už jsem si otvírala šampaňské. Zvládla jsem to, prolomila jsem ledy. Nakonec studenty bude literatura bavit.

„Tahle scéna. To, jak si představuje, že ji během znásilnění podřízne...,“ protáhl a provokativně se na mě usmál. Po páteři mi přešel mráz.

„Je to blbost,“ zahučel Dan. „Kdybych to četl před sto lety, tak OK, ale dneska? Když máme tolik knih a filmů o diktátorské společnosti? *Hunger Games* jsou lepší,“ pokračoval otráveně. Třídou se ozvalo souhlasné zamručení, načež se několik studentů odvrátilo od ukázky a začalo se mezi sebou vybavovat.

Ráda bych řekla, že se bavili o tématu, ale od holek zleva jsem zaslechla obdivné vzdychání na Danovu adresu, od kluků zprava zase výsledky víkendového fotbalového zápasu.

„Jestli opravdu chcete o něčem diskutovat, tady to máte,“ pronesla jsem hlasitě a rukou poukázala na tabuli. „Víte co? Teď mi na papír napíšete krátké zamyšlení nad ukázkou,“ vybídla jsem je, ale nikdo z rušících mě neposlechl, právě naopak. Začali se bavit i další studenti.

V přední lavici se otočila Jenny. „Náhodou, na svou dobu je to pokrokový,“ sdělila Danovi rozvášněně i přes stupňující se hluk ve třídě. „A fascinující na tom je spíš to, jak se Winston i Julie na konci změní, ne to, jak ji chce zabít, ty prase,“ zapraskala na Fletcherera opovržlivě.

Ten k mému překvapení jen přimhouřil oči, zato Dan se rozčílil. „Jasně, ty víš vždycky všechno nejlíp, co?“

„Tlustoprdko,“ přisadil si Stonewood, zatímco se holky v jeho okolí posmívaly.

„Tak klid!“ přerušila jsem napjatou situaci. „Možná jsem měla promítnout *Farmu zvířat*,“ nadhodila jsem pro odlehčení situace a vyrazila zpět ke katedře. Jenny se na mě pokradmu usmála.

„Co jste tím jako chtěla říct?“ ozvalo se odměřeně ze středu učebny. Bylo mi jasné, že to byl Fletcher, ani jsem se nemusela otáčet.

Trpělivě jsem se nadechla. „Vůbec nic, pane Fletchere.“ Statečně jsem na něj pohlédla a viděla, jak mu v čelisti zřetelně přeskočil sval.

„Přirovnala jste nás k prasatům? Ke komunistům?“

„Vaše znalosti Orwellových děl mě fascinují. Možná jste to měl napsat včera na papír,“ kvitovala jsem s klidem. Pak mi došlo, že lidi, kteří se doteď vybavovali, nás překvapeně pozorují. „Napište stručné zamyšlení nad ukázkou,“ vyzvala jsem je znovu, tentokrát přísnějším tónem. Lewis Carry si přestal něco mumlat s klukem za sebou a natáhl se po propisce, aby splnil můj požadavek, ale Fletcher ho spěšně zastavil. Stačilo mu pozvednout ruku a zamítavě cuknout hlavou.

Lewis na něj zůstal vystrašeně civět, zatímco Fletcher obrátil svou pozornost zpět ke mně. Jeho ledové oči se zlověstně zablyskly. „Máte pocit, že nás vaše pitomá literatura zajímá? Nezajímá. Řeknu vám to samý, co jsem pověděl učiteli před váma. Nebudeme psát žádný blbý zamyšlení, eseje, slohovky a testy. Prostě nám na konci semestru dáte potřebný kredity a hotovo.“

Ve třídě se rozhostilo naprosté ticho.

Zůstala jsem v klidu stát a v hlavě si opakovala, že jsem silnější než on – možná ne fyzicky, ale postavením. „Takhle moje hodiny rozhodně fungovat nebudou,“ ujistila jsem ho. „Pište,“ řekla jsem ke třídě. Nikdo, včetně holek v prvních lavicích, se ani nehnul.

Fletcher spokojeným pohledem přelétl po spolužácích, potichu se zasmál a vstal. „Myslíte si, že tady máte nějakou autoritu?“ Začal se ke mně nebezpečně přibližovat.

„Pane Fletchere, vraťte se na své místo,“ vydechla jsem a dál se snažila o pevný tón. Udělal další krok.

Nesmím ustoupit, nesmím.

„Podívejte, nikdo vás neposlouchá,“ prohodil s úšklebkem. Viděla jsem potěšení ve tvářích některých studentů. Nadřazené pohledy, kterými mi říkali, ať se jdu bodnout. Ale taky strach. Především holky vpředu, ale i pár jiných studentů vypadalo vystrašeně. Možná nejen v 1984, ale i v této třídě vládne diktatura.

Fletcher došel až ke mně.

Bezděčně jsem ustoupila. „Vraťte se na své místo,“ zopakovala jsem a musela zvrátit hlavu, abych mu mohla pohlédnout do očí. Tyčil se nade mnou a mně došlo, že se mě svou výškou snaží zastrašit. To proto došel tak blízko, nic víc za tím nebylo. I tak jsem měla pocit, že hledím do tváře predátorovi, jenž mě chce rozcupovat. „Pane Fletchere, ustupte ode mě.“ Můj nebojácný tón se rozpadal jako hrad z písku, když na něj dopadne vlna. Drew zvedl ruku a já sebou cukla. „Opovažte se mě dotknout,“ vyrazila jsem ze sebe rozechvěle. Přece by se mě vážně nedotkl, že ne?!

Jeden koutek rtů mu vystřelil vzhůru. Vůbec mě neposlouchal, když s fascinovaným pohledem položil konečky dlouhých prstů na mé hrdlo, pod jehož kůži mi zběsile tepalo.

Instinktivně jsem se po jeho ruce ohnala, ale on mě rychle tou druhou chytl za zápěstí a nespokojeně mlaskl. „Snad byste nevztáhla ruku na studenta, že ne?“ zasyčel s přimhouřenýma očima, za kterými mu planuly pobavené plamínky.

Byla jsem vystrašená. Co to je za kluka? Co to je za člověka? Čeho je schopný?

„Běžte do ředitelny,“ nařídila jsem s poslední dávkou kuráže.

„Chcete vidět autoritu?“ zašeptal a očima mi těkal mezi tepnou na krku, kde měl stále položené prsty, a mými pootevřenými rty, které se jistojistě chvěly. Nedokázala jsem se ani pohnout, ale on ze mě díky bohu ruku stáhl, pustil mé zápěstí a otočil se ke třídě. „Vstaňte,“ zavelel a celá třída se zvedla. Dokonce i holky v první řadě se postavily. Až na Jenny, ta se zrudlou tváří hleděla na desku své lavice a ani se nehnula. Bylo na ní znát, že je jí celá tahle situace proti srsti a snaží se tomu nějak vzdorovat – jako jediná z celé třídy.

Stonewood, který seděl hned za ní, se k ní natáhl a surově ji popadl za vlasy. „Vstaň, ty tlustá děvko,“ štěkl. Jenny bolestivě vyjekla a nechala se Stonewoodem vytáhnout na nohy.

„Pane Stonewoode!“ vykřikla jsem zhrozeně. „Okamžitě toho nechte, všichni!“

Jordan a Carry se tvářili, jako kdyby byly Vánoce. S úsměvy od ucha k uchu skenovali celou třídu, čímž mi připomínali tajnou policii hlídající dodržování pořádků.

„Sednout,“ utrousil Fletcher a studenti si zase sedli. „Začněte psát,“ poručil jim pak ledabyle. Nevěřicně jsem sledovala, jak ho všichni bez zaváhání poslechli a sáhli po propiskách. Drew se obrátil zpátky ke mně. „Možná byste se taky měla naučit poslušnosti,“ sdělil mi. „Vyzkoušíme si to? Co?“ Nereagovala jsem. „Ztratila jste jazyk? Docela rád bych ho cejtil,“ zašeptal s fanatickým leskem v očích. „Kleknout,“ rozkázal pak. Tělem mi projel děs. Co se to, kruci, děje? To myslí vážně?

Zůstala jsem stát a nevěděla, co mám dělat. Nakonec to za mě rozhodl Fletcher.

„Možná byste měla jít do ředitelny vy. Aby vás ředitel informoval o tom, jak to tu chodí,“ pronesl pobaveně a ustoupil ode mě.

Na nic jsem nečekala a vypálila na chodbu.

KAPITOLA 5

SPĚŠNĚ JSEM KRÁČELA kupředu. Moje srdce bilo stejně rychle jako srdce kolibříka a celá jsem se chvěla. V očích mě tlačily slzy. Přišla jsem si jako naprostá nula. Kus hadru. Beze špetky autority.

Mířila jsem do ředitelny, ale vlastně jsem netušila, jestli tam vážně chci dojít. Co by si asi ředitel Wilkinson pomyslel, kdybych se mu tam složila hned druhý den školy? Co když mě rovnou propustí? Co si pak počnu, kam půjdu?

Potřebovala jsem pomoct, ale očividně ne od zaujatého ředitele.

Místo abych vyrazila nahoru do ředitelny, seběhla jsem po schodišti dolů a chvíli bloumala, než se mi podařilo najít cestu k tělocvičně.

Bylo mi trapně, ale zároveň jsem byla jen krůček od mentálního breakdownu, takže jsem se moc nerozmýšlela, než jsem nakoukla dovnitř. Studenti hráli volejbal a John je sledoval s píšťalkou u rtů. Mávla jsem na něj, abych si získala jeho pozornost.

Mezi obočím se mu udělala hluboká vráska, když vykročil ke mně. „Elo?“ pronesl melodickým hlasem.

„Můžu s tebou na chvíli mluvit?“ podařilo se mi říct.

Kývl, pohledem zkontroloval své studenty a pak za mnou vystoupil na chodbu. „Co se stalo?“

Položila jsem si dlaň na srdce. „Já... jen...“ vyrazila jsem ze sebe mezi sípavými nádechy. Na hrudníku mě tlačilo, všechno se ve mně svíralo.

John mi zlehka položil ruku na rameno a promnul ho. Oproti tomu, jak se mě dotkl Fletcher, to bylo naprosto bezpečné, konejšivé gesto. „Pověz,“ vybídnul mě se starostí v očích.

„Fletcher mě zstrašoval,“ vyhrkla jsem a konečně se mi podařilo v klidu se nadechnout. „Cítím se hrozně.“

Johnovo zamračení se prohloubilo. „Co ti udělal?“ zeptal se zlověstně.

„O-on... ke mně přišel a...“ Nedokázala jsem mluvit. Ta tíseň mi to znemožňovala. Bezradně jsem zavrtěla hlavou. „Nevím, co mám dělat.“

„Co udělal?“ naléhal se zlobou v hlase. „Dotknul se tě?“ Dokázala jsem jen cuknout bradou. „Ten hajzl. To si odskáče.“

„V-vysmíval se mi, ať jdu za ředitelem, aby mi vysvětlil, jak to tu chodí... M-myslela jsem, že... mám tam jít?“ blekotala jsem nesouvisle.

Čekala jsem, že John rázně přikývne a ujistí mě o tom, že Wilkinson je spravedlivý chlap – správný člověk na svém místě. Úpěnlivě jsem doufala, že mi tady a teď vyvrátí to, co mi Felicity o řediteli včera řekla. Ale to on neudělal.

Zavrtěl hlavou a jeho velká dlaň mi přejela po rameni. „Ne, nechod' za ředitelem, jenom by sis tím uškodila.“

„Jak to, že to tu nikdo neřeší?“ zafňukala jsem zoufale.

„Prostě –,“ vyrazil ze sebe John a odmlčel se. Nakrátko si stiskl kořen nosu. „Já to vyřeším, dobře? Dám tomu hajzlovi co proto, slibuju. A všichni si to odskáčou na těláku.“

Zmučeně jsem sklopila oči k zemi. „Nezhorší se to tím?“

John se na mě mile usmál. „Neboj. Dost mě poslouchají,“ uklidnil mě.

Děkovně jsem na něj kývla, ale pak jsem si uvědomila, že stále netuším, co teď dělat. Do konce literatury zbývala nejmíň hodina, nemohla jsem tam všechny jen tak nechat, ať si dělají, co chtějí. „Fajn... uf... no, musím se tam vrátit,“ zaskučela jsem nešťastně.

„To dáš. Nenech je po sobě šlapat, musíš jim ukázat, že vůdce jsi ty,“ poradil mi a s mrknutím ode mě ustoupil.

Pomyslela jsem si, že jemu se to řekne, když je obrovský kus chlapa, ale nechala jsem si to pro sebe. „Děkuju,“ zamumlala jsem místo toho.

„Nemáš vůbec za co,“ sdělil mi se širokým úsměvem, který mě opět nutil připomínat si, že je to manžel mojí zesnulé kamarádky.

Když John vklouzl zpět do tělocvičny, otočila jsem se a vydala se ke své učebně. Ani trochu se mi tam nechtělo, ale nějak jsem tušila, že stáhnout ocas a klidit se jim z cesty by mi vůbec nepomohlo. Stejně jim dřív nebo později budu muset zase čelit, tak proč si škodit tím, že ukážu slabost?

Narovnala jsem ramena, hřbetem ruky si otřela zpocené čelo a rozhodla se tvářit, jako že k žádnému incidentu nedošlo.

Rázně jsem vstoupila zpět do třídy a fixovala pohled před sebe. „Budeme pokračovat!“ houkla jsem. Na vteřinu se rozhostilo překvapené ticho – nejspíš nikdo nevěřil, že se vrátím –, ale pak se spustil klasický tlumený hovor. Pro dnešek už jsem měla dost, takže jsem to nechala být. Chtěla jsem jen, aby tahle proklatá hodina skončila.

Když jsem došla ke katedře, zjistila jsem, že na ní leží hromádka popsaných papírů. Jen z běžného pohledu mi došlo, že to je to stručné zamyšlení nad ukázkou na tabuli, o kterou jsem třídu požádala před incidentem. Nechápatě jsem na to nakrčila čelo a nejspíš se podívala po třídě. Že by jim to všem bylo líto, a tak nakonec požadovanou práci udělali?

Nebyl čas to zkoumat a rozhodně jsem se nechtěla vyptávat, takže jsem radši pokračovala ve výkladu o Orwellovi. Kromě děvčat v první řadě mě však téměř nikdo nebral na vědomí. Stonewood se líbal s holkou vedle sebe, Carry spal s hlavou opřenou o lavici a Jordan s Fletcherem se vybavovali. Zdálo se, že tentokrát ani Jenny nezajímá, co se probírá. Seděla s hlavou sklopenou jako hromádka neštěstí. Oči měla zarudlé a já jen hádala, že je stále otřesená z toho, jak ji Stonewood surově postavil. Po konci hodiny s ní musím promluvit.

Asi postě jsem se podívala na hodiny nad dveřmi, abych zjistila, jak dlouho ještě tohle peklo budu muset trpět, když Jenny začala něco nesouvisle žvatlat.

„Co prosím?“ otočila jsem se k ní.

„Vidím vzduch,“ broukla a fascinovaně se rozhlížela kolem sebe. „Barvy...“ Zvedla ruku a projela jí prázdným prostorem. Pak se na

ni zkoumavě zadívala, načež si ji přiložila na druhou a smyslně se pohladila až nahoru k rameni.

Nechápala jsem, co se děje. „Jenny?“

Zadívala se na mě s otevřenou pusou. „Máte nádherný oči,“ sdělila mi. Došlo mi, že ty její jsou podezřele lesklé. A že zornice má nepatrně rozšířené.

Studenti za jejími zády se začali pochechtávat.

„Co se stalo? Něco si vzala?“ zeptala jsem se holek v jejím okolí. Nedočkala jsem se žádné odpovědi, holky se jen plaše odvrátily. Stonewood, Jordan i Fletcher se pobaveně usmívali. Carry stále spal. „Nikdo se odtud do konce hodiny ani nehne,“ rozkázala jsem třídě, načež Stonewood s výskáním vyrazil z lavice a zmizel na chodbě. Holka, se kterou se předtím líbal, i dvě její kamarádky vyrazily za ním.

Obrátila jsem oči v sloup a pomohla Jenny na nohy. „Můžete jí vzít věci, prosím?“ požádala jsem tmavovlásku, která seděla u vedlejšího stolku. Dívka spěšně shrnula Jenniny věci do jejího batohu a vyrazila za mnou na chodbu. Navedla mě do ošetřovny, kde jsem stále blábolící Jenny předala postarší paní se šedými vlasy. Moje vysvětlení, co se stalo – že nemám tušení, ale vypadá, jako že si něco vzala –, odmávla a poslala mě pryč. Jennina spolužačka položila její batoh za dveře ošetřovny a vyšla na chodbu za mnou.

Využila jsem toho, že ji mám oddělenou od stáda, a se založenýma rukama jsem ji proklála přísným pohledem. „Co se tam stalo?“ Dívka zrudla a uhnula očima. „Když jsem odcházela, byla v pořádku.“

„N-nevím,“ špitla roztřeseně.

Zatnula jsem čelisti. Bylo mi jasné, že lže. „Co jí udělali?“

„Já... já nevím.“

Povzdechla jsem si, tohle nikam nevedlo. Byla jsem našťvaná, ale tahle studentka za všechno to, co se stalo, nemohla. I když... „Příště by bylo dobré místo mlčení něco udělat,“ poradila jsem jí tvrdě a odkráčela jsem.

Když jsem vstoupila zpět do učebny, zůstalo v ní jen pár žáků. Ti všichni se zvedli, jakmile se ozval zvonek. K mému vzteku tam

zůstal Fletcher, který si ležérně přehodil batoh přes rameno, a když procházel kolem katedry, poklepal na štos prací a ušklíbl se na mě. „Můžete to tu mít snadný, nebo ne...“, prohodil jen tak mimochodem a zmizel na chodbě.

S povzdechem jsem papíry vzala do ruky a prolistovala jimi. Tentokrát tam nebyly žádné prázdné stránky, ani výzvy, ať jdu někam. Byly tam více či méně obstojné rozborů promítnuté ukázky. Chápala jsem, co mi Fletcher chtěl celým tímhle divadlem sdělit – buď ho budu poslouchat jako zbytek třídy, nebo mi udělá ze života peklo.

Takhle to tady přece nemohlo chodit. Někdo by se už dávno ozval... no, nejspíš se ozval, došlo mi. A vyhodili ho, jak naznačila Felicity. Hádala jsem, že tihle kluci si nikdy nezasedli na víc učitelů najednou. Ne, šli na to chytře a vybrali si jednoho, kterého vyštvali. Pak dalšího. Ty ostatní, kteří je nejspíš učili už od prváku, milostivě nechali na pokoji. A proč by se pak učitelé, kteří tu jsou kdovíkolik let, zajímali o jednoho nováčka, který nedokáže ukočírovat pár čtvrtáků? Jasně, že kvůli tomu nebudou riskovat svoje posty.

Jenže co já? Budu tím riskovat nejen svoji kariéru, ale i život? Protože když přijdu o práci, jinou si tady v Creekside sotva seženu, byla tu jen jedna škola. A když nebudu mít práci, odeberou mi Elise. Jiné řešení by bylo se zase přestěhovat, ale to jsem si teď nemohla finančně dovolit – navíc jsem ani nechtěla, sotva jsme přijely. Netoužila jsem Elise tahat skrz další změnu.

I přes pochyby, jestli si tím nějak neuškodím, jsem po hodině vyrazila rovnou za Claudií. Jakožto výchovná poradkyně by měla vědět, co se stalo, a pevně jsem věřila tomu, že mi poradí.

„Ta studentka by to musela nahlásit,“ sdělila mi, když jsem jí celý incident s Jenny odvykládala. „Museli bychom ji vzít do nemocnice, kde by jí udělali krevní testy a zjistili, o jakou látku šlo.“

Rázně jsem kývla. „Dobře, tak to uděláme.“

„Je už plnoletá? Pokud ano, musí s tím souhlasit. Pokud ne, musíme kontaktovat její rodiče,“ pokračovala Claudia. Vypadala vyvedená z míry, ale zároveň tak nějak... netečně. Nedokázala

jsem to popsat. Jako by ji mrzelo, co se stalo, ale nebyla otevřená tomu, aby se to řešilo. „A pak bychom museli kontaktovat policii.“

„Dobře, udělejme to,“ souhlasila jsem bez váhání.

Claudia se na chvíli odmlčela, pak si povzdechla a odložila brýle na čtení. Její hnědé unavené oči se upřely do mých. „Elo, rozumím, že tě to rozrušilo.“

„Někdo v mojí třídě napadl studentku. Jasně, že mě to rozrušilo,“ zasyčela jsem hořce.

„Jenže je tady až příliš mnoho komplikací,“ pokračovala Claudia. Nechápatě jsem rozhodila ruce. „Jako co třeba?“

„Pokud by se u té dívky prokázalo, že požila návykovou látku, mohla by být vyloučena ze školy.“

Sklapla jsem a zůstala na Claudii zaraženě civět. To si dělá srandu?! „C-co to povidáš? *Ona* by byla vyloučena? To oni jí to vecpali, vím to!“ rozčilovala jsem se.

Claudia obezřetně střelila očima na prosklenou stěnu za mými zády, která nás oddělovala od chodby. „Nekřič tolik, prosím,“ požádala mě tlumeně a já se zkusila zhluboka nadechnout a uklidnit. „Problém je v tom, že ty nevíš, jestli ji nadrogoval někdo jiný. Neviděla jsi to, nebyla jsi v učebně. Dostala by ses tím do problémů, neseš za studenty zodpovědnost a prostě jsi odešla z hodiny.“ Kousla jsem se do rtu a srdce se mi bezradně rozbušilo. Claudia lítostivě zakroutila hlavou. „Je mi líto, ale pokud další studenti nepotvrdí, co se stalo, mám svázané ruce.“

„A kdyby to potvrdili?“ namítla jsem nadějně.

Claudia se zatvářila skepticky. „Věř mi, nikdo ti to nepotvrdí,“ ujistila mě chmurně. Takže o situaci u čtvrtáků věděla moc dobře. Jistě, jako pro celý zbytek školy pro ni bylo pohodlnější dívat se jinam.

Na konec obědové pauzy do sborovny jsem šla rozčilená, smutná a zoufalá. Nevěděla jsem, co si počít, jak bojovat proti bezpráví. Bála jsem se svého vyhazovu, ale zároveň jsem nechtěla jen zavírat oči. Napadlo mě, že pro začátek bych mohla zajistit, aby se nic

podobného neopakovalo. Už nikdy neodejdu z učebny, už nikdy nenechám ty kluky, aby ublížili jinému studentovi.

Když jsem vstoupila do sborovny, zmateně jsem se zarazila. Většina učitelů stála nalepená na oknech s výhledem na hřiště za školou a něčemu se pochechtávala.

Vyhledala jsem známou tvář a zmateně přešla k ní. „Co se děje?“ zeptala jsem se Felicity, která se radostně usmívala od ucha k uchu.

„John vytáhl čtvrtáky z oběda,“ zasmála se a s hrnkem kávy v rukách pokynula ven z okna. „Netuším, co provedli tentokrát, ale tohle se nikdy neomrzí.“

„Jo, jen ať jim dá pěkně do těla,“ zachechtal se starý učitel kus ode mě.

Konečně jsem se naklonila a vykoukla ven také. V sychravém oparu podzimního poledne jsem viděla bandu kluků, kteří i přes venkovní chlad běhali po překážkové dráze jen v lehkých sálových šortkách a tílkách.

Kousla jsem se do rtu a potlačila tím smích, když jsem zaznamenala, že Carry zakopl o pneumatiku na zemi a upadl. Stonewood, běžící za ním, to nedobrzdl a skončil na něm. Učitelé kolem mě svůj smích netlumili.

Hvizd píšťalky byl slyšet až do sborovny, když ji John přiložil ke rtům. Už jsem neslyšela, co na kluky křičí, ale viděla jsem, jak se šourají stranou, kde neochotně ulehají do bláta a napadaného listí a pouštějí se do sklapovaček.

Na dálku jsem vyhledala Fletchera, abych si mohla jeho trest vychutnat na vlastní oči. Ve tváři byl rudý, přesto se nezdálo, že by mu scházely síly na drill, který jim trenér připravil. A dle jeho postavy asi nebylo divu.

Vzpomněla jsem si na včerejšek, kdy jsem ho viděla poprvé a říkala si, že působí šlachovitě. Teď jsem si to rázně škrtla. Ten kluk byl nakorbený jako blázen. Štíhlý, ano, ale takové svaly jsem snad v životě neviděla, když pomínu fotky modelů předvádějících spodní prádlo.

K uším mi znovu dolehl hvizd píšťalky a kluci na hřišti se převálili na břicho a pustili se do kliků. Zanedlouho se ozvalo zvonění oznamující začátek dalšího učebního bloku a já čekala, že představení bude u konce, ale John kluky nepropustil. Po nějaké chvíli je donutil opět běhat.

Sledovala jsem Fletchera a přemýšlela, jak je možné, že vypadá tak, jak vypadá, když se chová tak odporně. Nemělo by tělo odrážet charakter? I když... dejte mu nacistickou uniformu a ani na chvíli nezapochybuju, že je to nácek.

„K sežrání, co?“ ozvalo se mi u ucha sladce.

Trhla jsem sebou, byla jsem tolik zabraná do dění na hřišti, že jsem ani nepostřehla Felicity, která si mě prohlížela s jiskřičkami v očích.

„E-ehm... no...“ znejistěla jsem.

Se smíchem do mě drcla. „Neboj, nekousnu tě, když to přiznáš.“

Uchechtla jsem se. „Jo, je přitažlivější, o tom není sporu. Ale z jeho chování mi je na zvracení,“ zavrčela jsem popuzeně. Nechtěla jsem si vybavovat ten strach, když ke mně přistoupil.

Felicity na mě vyvalila oči. „Na zvracení? O kom to mluvíš?“ podivila se.

Cítila jsem, jak se mi hrne horko do tváří. „O kom ty?“ pípala jsem nejistě.

„O Johnovi.“

No jasně, John, který stál vedle těch sedmnáctiletých, nezvykle vysportovaných, pitomců. Jordan byl skoro stejně nabašený jako Fletcher, a Stonewood vypadal, že by je oba porazil v páce. Naráz.

„Jasně, taky jsem mluvila o něm,“ zalhala jsem hloupě, ale rázem mi došlo, co jsem řekla – že je mi z jeho chování na zvracení. „Ne, nemluvila jsem o něm,“ přiznala jsem a celá ztrapněná zavřela oči, abych neviděla Felicitin naprosto zmatený výraz. „Můžeš si prosím z hlavy vymazat celý tenhle rozhovor?“ zeptala jsem se pak a napjatě se zasmála.

„Tak jo,“ broukla ta blondátá víla uvolněně. Pak mrkla z okna. „Ale naprosto ti rozumím,“ pronesla zpěvavě a zakmitala obočím.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kdo chytá v lese***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.